

МИР НЕХАЙ БУДЕ З УСІМА ВАМИ. ПЕРШЕ ВІТАННЯ ПАПИ ЛЕВА XIV

[Перейти до змісту ▼](#)

08.05.2025 р.

Сто тисяч римлян, паломників і туристів вітали новообраного Папу на площі Святого Петра у Ватикані. Він же привітав усіх Христовим побажанням миру.

«Мир нехай буде з усіма вами!» Христовим вітанням, сказаним у день воскресіння, новообраний Папа Лев XIV розпочав своє перше слово, сказане з лоджії базилики Святого Петра у Ватикані.

У четвер, 8 травня 2025 р., кардинали, зібрані на Конклаві після відходу до вічності Папи Франциска, обрали його наступником **кардинала Роберта Превоста**, який взяв собі ім'я **Лев XIV**. Про позитивний результат голосування о 18:08 римського часу сповістив білий дим з комина над Сикстинською каплицею та урочистий передзвін, який почав скликати римлян і гостей міста на площу.

Через сорок хвилин кардинал-протодиякон Доменік Мамберті оголосив ім'я нового Наступника святого Петра. Ще через кілька хвилин новий Єпископ Риму з'явився в лоджії базиліки, щоб виголосити своє перше слово та уділити перше благословення «Urbi et Orbi». Його оплесками привітав стотисячний збір людей, над якими майоріли прапори з усіх частин світу. Не бракувало між ними й українських. В очікуванні на вихід нового Вселенського Архиєрея на суміжні балкони вийшли кардинали, між якими своїм характерним вбранням вирізнявся український греко-католицький єпископ Микола Бичок, який був серед 133 кардиналів-виборців, які голосували в Сикстинській каплиці.

ЩОБ ПОБАЖАННЯ МИРУ ВВІЙШЛО В КОЖНЕ СЕРЦЕ

«Мир нехай буде з усіма вами! Дорогі браття і сестри, це перше привітання Воскреслого Христа, Доброго Пастиря, який проклав шлях для Божого стада. Я теж хотів би, щоб це привітання миру увійшло у ваші серця, досягло ваших родин, усіх людей, де б вони не були, усіх народів, усієї землі. Мир вам!» – сказав Святіший Отець, слова якого зустріли гучні оплески. «Це мир Воскреслого Христа, – вів далі він, – беззбройний і обеззброюючий мир, смиренний і витривалий. Він походить від Бога, Бога, який любить нас усіх беззастережно. У наших вухах все ще звучить слабкий, але завжди відважний голос Папи Франциска, який благословляв Рим!» – мовив він, згадуючи про те, як його попередник 18 днів тому уділяв своє останнє благословення.

«Дозвольте мені розвинути це благословення: Бог любить нас, Бог любить вас усіх, і зло не переможе! Ми всі в Божих руках. Тому без страху, об'єднавшись, рука в руку з Богом і один з одним, прямуймо вперед. Ми є учнями Христа. Христос іде перед нами. Світ потребує Його світла. Людство потребує Його як моста, щоб його досяг Бог і Його любов. Допоможіть і нам, і один одному будувати мости, діалогом, зустріччю, еднаючись, щоб бути одним народом, який завжди перебуває в мирі. Дякую Папі Франциску!».

Я З ВАМИ – ХРИСТІЯНИН

Далі Папа Лев XIV подякував співбратам-кардиналам, за те, що обрали його Наступником святого Петра, щоб разом з ними прямувати вперед *«як об'єднана Церква, завжди шукаючи мир, справедливості, завжди стараючись трудитися як люди, вірні Ісусові Христові, без страху, щоб звіщати Євангеліє, щоб бути місіонерами»*. Він нагадав, що є вихідцем із чернечої родини августиніянців і повторив слова святого Августина: «З вами я – християнин, а для вас – єпископ».

«Особливі вітання скеровую до Церкви Риму! Ми повинні разом шукати способів бути місіонерською Церквою, Церквою, яка будує мости, діалог, завжди відкритою, як ця площа з розпростертими обіймами. Для всіх, всіх, хто потребує нашої милосердної любові, нашої присутності, нашого діалогу та любові». Святіший Отець також скерував кілька слів іспанською мовою до вірних дієцезії Чіклайо в Перу, де він служив як єпископ перед призначенням до Римської курії.

«Для всіх вас, браття і сестри Риму, Італії, всього світу, ми хочемо бути синодальною Церквою, Церквою, яка прямує вперед, Церквою, яка завжди прагне миру, яка завжди шукає милосердної любові, яка завжди старається бути близькою, особливо до тих, хто страждає», – підсумував Лев XIV, а перед тим, як уділити своє перше благословення, нагадав, що цього дня підноситься особлива благальна молитва до Богородиці в Помпеях, а тому запросив усіх проказати разом молитву «Радуйся, Маріє».

«Отож, я хотів би помолитися разом з вами. Молімося разом за цю нову місію, за всю Церкву, за мир у світі і просімо Марію, нашу Матір, про цю особливу благодать», – запросив Папа.

о. Тимотей Т. Коцур, ЧСВВ, [«Новини Ватикану»](#)

ПРИВІТАННЯ ГЛАВИ УГКЦ З НАГОДИ ОБРАННЯ ПАПИ ЛЕВА XIV

08.05.2025 р.

У сопричасті з Вселенською Церквою радіємо сьогодні з обрання наступника апостола Петра – Святішого Отця Лева XIV.

«Мир вам» – перші слова, якими Воскреслий Спаситель привітав своїх апостолів, сьогодні стали першими словами, з якими новообраний Папа Римський звернувся до всього світу. Зболена Україна чує ці слова як слова надії та особливого Божого благословення. Святіший Отець Лев XIV висловив побажання, щоб ці слова *«дійшли до всіх народів, до всієї землі»*. Ми щиро віримо, що новий Єпископ Риму стане для багатостраждального українського народу благовісником миру, який походить від Воскреслого Господа.

Від імені Синоду Єпископів, духовенства, монашества та вірних Української Греко-Католицької Церкви сердечно вітаю новообраного Папу Лева XIV. Приймаючи це ім'я, Святіший Отець свідчить усьому світові, що подих миру Воскреслого Спасителя потрібно трансформувати в сучасних обставинах в оновлену доктрину Католицької Церкви про справедливий та довготривалий мир.

Нехай за молитвами Пресвятої Богородиці Господь дарує новообраному Папі Леву XIV многая і благая літа петрового служіння!

Джерело: Секретаріат Глави УГКЦ в Римі; ugcc.ua

Митрополит Борис Ґудзяк про Папу Лева XIV: «ЦЕ ПАПА, ЯКИЙ БУДЕ НАС РОЗУМІТИ»

08.05.2025 р.

Архиєпископ і митрополит Борис Ґудзяк привітав вибір кардиналів нового Святішого Отця Папи Лева XIV.

«Христос воскрес і многая літа новому Єпископові Риму! Я вітаю, ми вітаємо Папу Лева XIV.

Лев XIII – це Папа соціальної доктрини. Це Папа, який обійняв молодого Романа Шептицького. Це Папа, який у час складних соціальних і великих проблем допоміг визначити основні орієнтири модерного соціального вчення Католицької Церкви.

Сьогодні ж це Папа-американець, це Папа з Перу, це Папа, який буде нас розуміти. [...]

Розпочинається нова сторінка історії та служіння Католицької Церкви. Ми ще не знаємо, що це означатиме для України, але кілька речей вселяють надію.

Першим зверненням Папи *Urbi et Orbi* було слово про мир. Сподіваюся, йдеться про справедливий мир. Папа обрав собі ім'я Лева, очевидно апелюючи до Лева XIII. Якщо Франциска називали папою милосердя, скоріш за все, Лев XIV буде папою справедливості. Справедливість, захист страждених, зміна суспільного порядку для потвердження гідності обкрадених у гідності вирізняли понтифікат його попередника серед Левів. Математична і канонічна (правнича) освіта Лева XIV матиме свій вплив на його оцінки та дії – сподіваюся, вони будуть більш критичними, виваженими та послідовними. Зрештою, новий папа є августиніанцем, а отже добре знайомий з вченням богослова, який першим сформулював вчення про справедливий захист. Тому сподіваємося на лева на папському престолі, на людину, яка буде міцним й гучним голосом на захист гідності та з якою не буде комфортно «сильним світу цього».

Ми ще не знаємо, яким буде служіння нового Папи. На багато речей наразі можемо лише сподіватися. Але ми точно знаємо, що його служіння буде свідченням Воскресіння Ісуса Христа і прикладом нового життя у Христі.

Молімося за Папу Лева XIV! Нехай Господь йому дає многії й благії літа!» – мовив архиєпископ і митрополит Філадельфійський Борис Ґудзяк у своєму зверненні у соціальних мережах.

Мир нехай буде з усіма вами. Перше вітання Папи Лева XIV 1

Привітання Глави УГКЦ з нагоди обрання Папи Лева XIV 5

Митрополит Борис Ґудзяк про Папу Лева XIV: «Це Папа, який буде нас розуміти» 6

Жести Папи Франциска, які залишаться в українській історії 8

Владика-емерит Петро відзначив 80-ліття! 19

Ювілейний 2025 рік

Паломництво Хресної дороги «Надії» з нагоди Ювілею 2025 року 21

Паломники надії у Стокгольмі 22

Випуск 77 «Хроніки періоду великої війни» 24

Не було більш правильного рішення, ніж долучитися до війська і воювати, – підсумки дискусії про адаптацію ветеранів 25

Бібліотека УКУ відкрила особовий архів Миколи Чубатого 30

«Хрест є знаком безумовної і вірної Божої любові», – владика Богдан у Хрестопоклонну неділю 33

«Іван Павло II був папою українського суверенітету», – Блаженніший Святослав на конференції в Познані 35

Архиєпископ Борис Ґудзяк виступив у Гарвардському університеті з лекцією про російську війну проти України 38

Єпископи ЄС закликають до захисту від потенційної російської агресії 39

«Історія УСПіху» – євангелізаційний курс для молоді 40

«Ми потребуємо Бога – єдиного помічника у всіх наших труднощах та проблемах», – владика Богдан у Бальдгамі 41

Молодь на «Вихідних з Богом» 44

Парафіяльні дні духовної віднови..... 45

Зустріч катехитів 46

Онлайн-зустріч священників з єпископом 47

Документи

Витяг з Положення про прийняття священників на служіння до Апостольського Екзархату 48

Відеоматеріали

Отець Йоган Петерс: не українець за національністю, але відданий Україні. Історії з історій УГКЦ 52

A photograph of Pope Francis walking in his white papal robes, seen from the side, gesturing with his right hand. He is walking on a paved surface in front of a light-colored stone wall.

ЖЕСТИ ПАПИ ФРАНЦИСКА, ЯКІ ЗАЛИШАТЬСЯ В УКРАЇНСЬКІЙ ІСТОРІЇ

26.04.2025 р.

У день, коли світ прощався з Папою Франциском, якого називають «Понтифіком, що сколихнув Католицьку Церкву», українці дякували йому за потужний світовий голос на захист «мученицької України». Попри деякі неоднозначні висловлювання, його понтифікат залишив глибокий слід в історії українського народу – через жести солідарності, молитву й конкретну допомогу.

ГОЛОС ЗА УКРАЇНУ НА СВІТОВІЙ АРЕНІ

Постійна молитва за «мученицьку Україну»

Від початку свого понтифікату у 2013 році Папа Франциск звертав особливу увагу на Україну, але з 2022 року, коли розпочалася повномасштабна російська агресія, ця увага переросла в постійну турботу та молитовне заступництво. На тлі геополітичних потрясінь голос Папи став одним із найпомітніших у світі, коли йдеться про страждання українського народу.

«Молімося за мученицьку Україну», – ці слова стали постійним рефреном у публічних виступах понтифіка. Щонеділі після молитви «Ангел Господній», на щотижневих загальних аудієнціях, у різдвяних і великодніх посланнях Святіший Отець невтомно нагадував світові про трагедію, яка розгортається на українській землі. Звертаючись до дипломатичного корпусу та світових лідерів, він послідовно наголошував на моральному обов'язку міжнародної спільноти шукати способів встановлення в Україні справедливого й довготривалого миру.

У передостанній день свого життя, на Пасху, він сказав: «Нехай же Воскреслий принесе пасхальний дар миру у стражденну Україну та заохотить усі залучені сторони й надалі докладати зусилля, спрямовані на досягнення справедливого і тривалого миру».

Папа Франциск так часто і послідовно висловлювався на підтримку України після початку повномасштабного російського вторгнення, що ці вислови склали окрему книжку – «**Енцикліка про мир**». Це видання стало важливим документальним свідченням постійної уваги Понтифіка до страждань українського народу та його невтомних закликів до справедливого миру.

ЖЕСТ З УКРАЇНСЬКИМ ПРАПОРОМ ІЗ БУЧІ

У квітні 2022 року, після виявлення звірств російських військових у Бучі, Папа Франциск під час загальної аудієнції у Ватикані розгорнув перед вірянами закривавлений український прапор, привезений з міста. Він поцілував його, а також запросив до себе дітей-біженців з України, які втекли від війни.

ВИЗНАННЯ ГОЛОДОМОРУ ГЕНОЦИДОМ

Особливого значення набуло визнання Папою Голодомору геноцидом українського народу. У листопаді 2022 року Франциск публічно назвав Голодомор 1932–1933 років «геноцидом, штучно спровокованим Сталіним». Це стало найрішучішим засудженням радянських злочинів із боку Ватикану за всю історію. Понтифік проводив паралелі між стражданнями українців тоді й тепер, говорячи про «мучеництво» сучасних українців – дітей, жінок, літніх людей – від військової агресії:

«Пам'ятаймо про багатостраждальну Україну. Цієї суботи припадає річниця жахливого геноциду Голодомору, масового вбивства голодом у 1932–1933 роках, штучно спровокованого Сталіним. Молімося за жертви цього геноциду, і молімося за численних українців, дітей і жінок, похилих віком, малят, які сьогодні зазнають мучеництва агресії».

ЛИСТ ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Кульмінацією уваги Папи до українського питання став його особистий лист до українського народу, опублікований 24 листопада 2022 року, через дев'ять місяців після початку повномасштабного вторгнення.

«Дорогі брати і сестри українці! [...] Єднаю мої сльози з вашими і хочу вам сказати, що немає дня, коли б я не був поруч із вами і не тримав би вас у своєму серці і у своїх молитвах. Ваш біль – це мій біль», – писав Франциск у цьому безпрецедентному зверненні. Такого листа Римські Архиєреї не писали до жодного з народів світу.

ОНЛАЙН-ЗУСТРІЧ ПАПИ ФРАНЦИСКА З УКРАЇНСЬКОЮ МОЛОДДЮ

1 лютого 2025 року Папа Франциск із Дому святої Марти у Ватикані звернувся до української молоді під час онлайн-зустрічі, організованої в Патріаршому соборі Воскресіння Христового в Києві Апостольською нунціатурою в Україні та Головою УГКЦ Блаженнішим Святославом. Учасники з Києва, Львова, Харкова, а також із Варшави, Мюнхена, Лондона, Чикаго та Торонто поділилися свідченнями про життя під час війни.

Папа закликав молодь до патріотизму: «Сьогодні місія молодих українців – бути патріотами. І ви не повинні ховатися від усіх проблем, які у вас є, від війни. Бути патріотами, любити свою Батьківщину! Зараз Ваша Батьківщина поранена війною... Але любити Батьківщину. Це прекрасна річ».

Він також наголосив на важливості пам'яті про героїв. Папа поділився особистою історією про українського солдата Олександра, чие Євангеліє та вервицю він зберігає на своєму столі як реліквії: *«Для мене це реліквія вашого юнака, який віддав своє життя за Батьківщину. Вона лежить у мене на робочому столі, і я молюся щодня. Ми повинні пам'ятати цих наших героїв, які захищали Батьківщину»*.

ЗМІЦНЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ

Призначення єпископів для УГКЦ

Синод Єпископів УГКЦ з Папою Франциском, 6 вересня 2023 року

Під час понтифікату Папи Франциска Українська Греко-Католицька Церква отримала значну підтримку та визнання. Це виявилось насамперед у призначенні 22 єпископів УГКЦ від 2013 до 2024 року, серед них:

2013–2015 роки:

- Євген Попович (2013)
- Михайло Бубній, Василь Тучапець, Богдан Манишин, Йосафат Мощич, Григорій Комар, Богдан Данило (2014)
- Теодор Мартинюк (2015)

2016–2020 роки:

- Володимир Груца (2016)
- Андрій Рабій (2017)
- Петро Лоза (2018)
- Іван Кулик (2019)
- Степан Сус, Микола Бичок (2020)

2021–2024 роки:

- Аркадій Трохановський (2021)
- Максим Рябуха (2022)
- Микола Семенишин, Андрій Хім'як, Володимир Фірман, Петро Голіней, Михайло Квятковський (2023)
- Михайло Смолінський (2024)

СТВОРЕННЯ АПОСТОЛЬСЬКОГО ЕКЗАРХАТУ В ІТАЛІЇ

Особливою віхою у відносинах Святого Престолу з Українською Церквою стало створення 11 липня 2019 року Апостольського екзархату для українців візантійського обряду в Італії. Ця церковна територіальна одиниця охопила всю Італію, де на той час проживало приблизно 70 тисяч вірних, згуртованих у 145 громад, із духовною опікою 62 священників. Катедральним храмом та осідком Апостольського екзархату став парафіяльний храм Святих Сергія і Вакха в Римі. У жовтні 2020 року Папа призначив владика Діонісія Ляховича першим апостольським екзархом

для українців католиків в Італії. А 7 березня 2025 року дарував українцям в Італії нового пастиря – владика Григорія Комара, апостольського адміністратора екзархату УГКЦ в Італії.

ПРИЗНАЧЕННЯ УКРАЇНЦЯ КАРДИНАЛОМ

Знаковою подією стало оголошення 6 жовтня 2024 року про призначення єпарха Мельбурнського УГКЦ владика Миколи Бичка кардиналом і введення його до Колегії кардиналів під час консисторії 7 грудня 2024 року. У свої 44 роки владика Микола став наймолодшим кардиналом і сьомим українським кардиналом в історії Української Греко-Католицької Церкви після Ісидора (1385–1463), митрополита Київського, Михайла Левицького (1774–1858), митрополита Львівського і Галицького, Сильвестра Сембратовича (1836–1898), митрополита Львівського і Галицького, патріарха Йосифа Сліпого (1892–1984), Глави УГКЦ, блаженнішого Мирослава Івана Любачівського (1914–2000), Глави УГКЦ, патріарха Любомира Гузара (1933–2017), Отця і Глави УГКЦ.

ЗУСТРІЧ ІЗ ВСЕУКРАЇНСЬКОЮ РАДОЮ ЦЕРКОВ

Історичною стала також зустріч Папи Франциска із Всеукраїнською радою Церков і релігійних організацій 25 січня 2023 року. Вперше в історії Ватикану Папа прийняв представників різних конфесій з України, назвавши їхню єдність «знаком миру та джерелом надії». Під час цієї зустрічі релігійні лідери України розповіли Понтифікові про наслідки російської агресії та подякували за духовну й гуманітарну підтримку.

ГУМАНІТАРНА МІСІЯ ДЛЯ ПОСТРАЖДАЛИХ УКРАЇНЦІВ

Ініціатива «Папа для України»

Вагомим внеском Папи Франциска в підтримку українського народу стала гуманітарна акція «Папа для України», яка розпочалася 24 квітня 2016 року. За ініціативою Святішого Отця в католицьких церквах Європи відбувся збір коштів для потреб постраждалих від воєнних дій на Донбасі та внутрішньо переміщених осіб.

Папа особисто пожертвував значний внесок із власних фондів. Протягом дії ініціативи (квітень 2016 – листопад 2018) було освоєно 15 мільйонів євро, з яких 5 мільйонів – особистий внесок понтифіка. Папська допомога стала видимим знаком солідарності Католицької Церкви зі страждаючими людьми в Україні, незалежно від віри, конфесії, етнічної належності чи політичних переконань.

За цей час допомогу в різних напрямках отримали до 980 тисяч людей: пацієнти лікарень, малозабезпечені та багатодітні сім'ї, самотні люди похилого віку, які втратили все й залишилися без найнеобхіднішого. Важливо, що ця ініціатива була інклюзивною і спрямованою на підтримку всіх постраждалих українців, незалежно від їхньої релігійної належності.

ДОПОМОГА ПІД ЧАС ПОВНОМАСШТАБНОЇ ВІЙНИ

Після початку повномасштабної війни в лютому 2022 року гуманітарна підтримка України з боку Ватикану набула нових форм. Кардинал Конрад Краєвський, папський елємозинарій (відповідальний за благодійність від імені Папи), неодноразово особисто відвідував Україну, зокрема прифронтові зони. Під час своїх численних візитів кардинал привозив швидкі допомоги та гуманітарні вантажі, які розподілялися серед найбільш постраждалих українців.

Символом папської турботи стали візити кардинала до найгарячіших точок бойових дій, де він особисто передавав допомогу та молився з постраждалими. Ці візити мали не лише практичне значення, але й стали потужним символом духовної підтримки українців у найважчі часи випробувань.

ЛІКУВАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ У ВАТИКАНІ

Італійська літера з рисочкою

Важливою складовою гуманітарної допомоги стала програма лікування українських дітей, постраждалих від війни, у дитячій лікарні Ватикану «Бамбіно Джезу» [«Bambino Ges »]. За ініціативою Папи Франциска ця провідна європейська педіатрична клініка відчинила свої двері для українських дітей, які потребували складного лікування та реабілітації.

Тут маленькі українці отримували не лише найсучасніше медичне лікування, а й психологічну підтримку, так необхідну дітям, травмованим війною. Програма передбачала також допомогу родинам цих дітей, охоплюючи проживання в Римі на час лікування.

СПРИЯННЯ ПОВЕРНЕННЮ УКРАЇНСЬКИХ ПОЛОНЕНИХ

Особливим напрямом гуманітарної діяльності Папи Франциска стало сприяння поверненню українських військових і цивільних із російського полону. Завдяки дипломатичним зусиллям Ватикану й особистому втручанню Святішого Отця вдалося організувати звільнення багатьох українців, які перебували в полоні.

Знаковим став випадок із поверненням двох священників Української Греко-Католицької Церкви – о. Івана Левицького й о. Богдана Гелети. Їхнє звільнення стало результатом переговорів за участю ватиканських дипломатів та особистого клопотання Папи.

ПРОДОВЖЕННЯ ПІДТРИМКИ ЧЕРЕЗ БЛАГОДІЙНІ ОРГАНІЗАЦІЇ

Ватикан продовжив надавати гуманітарну допомогу Україні також через різні канали, зокрема «Карітас» та інші благодійні організації. Папа Франциск не лише висловлював занепокоєння та співчуття, але й активно закликав міжнародну спільноту до конкретних дій для полегшення страждань українського народу.

ОСОБИСТІ ЖЕСТИ, ЯКІ ЗВОРУШИЛИ УКРАЇНЦІВ

Візит до української базиліки в Римі

Окрім офіційних заяв та ініціатив, Папа Франциск продемонстрував глибокий особистий зв'язок з Україною через низку символічних жестів. Одним із найзворушливіших моментів став його візит 28 січня 2018 року до української базиліки Святої Софії в Римі – греко-католицького храму в Італії, який спорудив патріарх Йосиф Сліпий.

Понад 3 000 українців зустрічали Понтифіка в цей день. У виступі Папа згадав видатних діячів УГКЦ: Йосифа Сліпого, Степана Чміля та Любомира Гузара. Окремо він відзначив героїзм українських жінок-мігранток, які зберігають віру і стають підтримкою для багатьох літніх італійців, називаючи їхню працю місією милосердя. Після промови Папа спустився до крипти собору для вшанування похованих там діячів УГКЦ і символічно випустив у небо білих голубів – знак миру.

ЩОДЕННА МОЛИТВА ПЕРЕД УКРАЇНСЬКОЮ ІКОНОЮ

Однак найбільше серця українців зворушило особисте свідчення Франциска про його щоденну молитву. «Хочу розповісти вам один секрет, – поділився тоді Папа. – Вночі, перед тим, як іти до ліжка, та вранці, коли прокидаюся, я завжди зустрічаюся з українцями... Щовечора, перед тим, як іти спати, цілую ікону Пресвятої Богородиці, яку мені подарував ваш Верховний Архієпископ, і зранку також вітаюся з нею. Тож можна сказати, що розпочинаю та завершую день по-українськи».

Ця ікона, яку ще в Аргентині подарував Блаженніший Святослав, стала для Папи Франциска особливим символом духовного єднання з українським народом. Щоденна молитва перед нею – не просто ритуал, а глибокий жест солідарності в час випробувань.

У листі до українського народу від 24 листопада 2022 року Папа знову згадав про свою молитву: «У Тої, як писав великий син вашої землі, що *"в мир наш Бога принесла"*, не втомлюймося просити жаданого дару миру, будучи певними, що *"для Бога нема неможливої жадної речі!"*».

Цей зворушливий духовний зв'язок – починати і закінчувати день «по-українськи» – можливо, найкраще ілюструє особливе місце України в серці Папи Франциска. Попри географічну відстань, він знаходив спосіб щодня єднатися з українським народом у молитві, демонструючи, що справжня солідарність долає будь-які кордони та виражається не лише в офіційних заявах і гуманітарних ініціативах, а й у тихих щоденних жестах любові та духовної підтримки.

ВЛАДИКА-ЕМЕРИТ ПЕТРО ВІДЗНАЧИВ 80-ЛІТТЯ!

25.04.2025 р.

25 квітня свій День народження відзначив єпископ-емерит Петро Крик, який в період 2001–2021 років був Апостольським екзархом для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії. З цієї нагоди теперішній Апостольський екзарх Преосвященний владика Богдан особисто завітав до владики Петра, щоб привітати його з днем народження і передати вітання від духовенства і вірних Апостольського екзархату.

«З нагоди Вашого 80-ліття від себе особисто, в імені духовенства, монашества та усіх вірних Апостольського екзархату засилаю Вам наші сердечні вітання і найщиріші побажання у Господі! У духовному єднанні

з Вами заносимо подячні молитви перед престіл Всевишнього за дар Вашого життя, за Ваше покликання, прийнявши яке, Ви віддали своє життя на службу Богові, Христовій Церкві і рідному народові», – йдеться у вітальній Грамоті.

«Ми особливо дякуємо Вам за те, що значну частину цього апостольського служіння Ви провели як Архипастир нашого Апостольського екзархату. Дякуємо Вам за Ваше ревне, повне посвяти і любови до Бога і до людей довготривале пастирське служіння! Ми всі тепло згадуємо Вас і Ваш вклад у розвиток Апостольського екзархату та запевняємо Вас про наші щоденні молитви», – наголосив у вітанні владика Богдан, відзначаючи внесок владика Петра за час його двадцятилітнього архиєрейського служіння в Апостольському екзархаті.

«Нехай Все милостивий Господь і надалі обдаровує Вас Своїми щедрими дарами: міцним здоров'ям, душевною радістю, бадьорістю серця і силою духа, а Пресвята Богородиця – Мати Божа Неустанної Помочі нехай береже Вас під Своїм покровом, за молитвами блаженного священномученика Петра Вергуна та блаженної Едігні, на многая і благая літа!», – побажав владика Богдан своєму співбрату в єпископському служінні.

Також єпископ-емерит Петро отримав в дарунок панагію із мозаїчним зображенням Богородиці Оранти з апсиди катедрального собору у Мюнхені, яка була виготовлена з нагоди святкування [65-ліття Апостольського екзархату](#) для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії.

ПАЛОМНИЦТВО ХРЕСНОЇ ДОРОГИ «НАДІЇ» З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ 2025 РОКУ

12.04.2025 р.

В навечір'я світлого празника Входу Господнього у Єрусалим, 12 квітня, віряни української персональної парафії Св. Івана Хрестителя з осідком у м. Бамберг зібралися із різних куточків Верхньої та Нижньої Франконії (громади міст Бамберг, Гоф, Вюрцбург, Кобург, Байройт та Кульмбах), щоби разом із дітьми, які готуються цьогоріч приступити до Першої Сповіді та Урочистого Святого Причастя, пройти слідами найстарішої цілісно збереженої в Німеччині Хресної дороги (бл. 1503 р.).

Пішохідний маршрут, частково у супроводі органів місцевого порядку, складав близько 5 км і тривав 2 години. Хресна хода розпочалася в місцевому українському храмі Св. Івана Хрестителя і проходила іншими визначними храмами м. Бамберг: св. Сєваст'яна, св. Йосифа, св. Єлизавети та св. Якова, серед яких були також унікальні старовинні святині, через які віддавна пролягав також «шлях св. Якова».

Тексти роздумів над Хресною дорогою Спасителя уклала катехит парафії пані Марія Качмар, а зачитували їх самі діти, які цьогоріч вже третього травня приступлять до своєї першої в житті Сповіді та урочистого Святого Причастя.

Кінцевою зупинкою паломництва став Бамберзький катедральний собор, у якому адміністратор української парафії о. Іван Сохан разом зі своїми парафіянами мав можливість молитися Божественну Літургію в Nagelkapelle, особливому місці цієї святині,

де зберігається унікальна реліквія – цвях Святого Хреста Господнього.

На закінчення паломники, виконавши усі умови, отримали повний відпуст з нагоди Ювілею. Повернувшись до української домівки при рідному храмі, паломники могли відпочити та підкріпитися спільною трапезою.

Ця «Хресна дорога» відбулася також в рамках одного із трьох парафіяльних паломництв з нагоди Ювілею Надії 2025 Року до катедральних храмів. [...]

Джерело: ukrainische-kirche.eu; світлини: Анастасія Федевич та Вероніка Коваль

ПАЛОМНИКИ НАДІЇ У СТОКГОЛЬМІ

17.04.2025 р.

У четвер Страсного тижня, 17 квітня 2025 року, до одного Ювілейного храму Апостольського Екзархату, що у м. Стокгольм (Швеція), прибули паломники з Норвегії.

Разом з душпастирем для українців у Норвегії о. Мироном Кусписем прибуло понад 20 осіб, щоб скористати із привілею повного відпусту наданого храму парафії Блаженного священномученика Климентія Шептицького у Стокгольмі.

Паломники мали нагоду ознайомитися з історією парафії, приступити до Таїнства Сповіді та Пресвятої Євхаристії.

Богослужіння очолив о. Мирон Куспись у співслужінні настоятеля парафії о. Андрія Мельничука, та отця-реколектанта Ростислава Приріза, який у проповіді поділився з молільниками розважаннями про значення останніх днів Страсного тижня.

На закінчення богослужіння о. Андрій Мельничук подякував усім за спільну молитву та привітав присутніх священників із днем встановлення Пресвятої Євхаристії. На згадку про це паломництво усі отримали послання Папи Франциска та Блаженнішого Святослава про Ювілейний 2025 рік та іконки приурочені до цієї події.

**Бачачи твою проти полчищ сатанинських
смівлівість, всі чини ангельські з радістю пішли
вслід за тобою на битву за ім'я і славу свого
Владики, взиваючи: «Хто як Бог?»**

(з акафісту до св. Архистратига Михаїла)

Архистратиг Михаїл – скульптура роботи
Анатолія Куца, встановлена 2002 року
в Києві на Майдані Незалежності
на Печерських воротах

24.02.2022 – ?

Випуск 77 «Хроніки періоду великої війни»

Автор: **Александр Малаховський**

НЕ БУЛО БІЛЬШ ПРАВИЛЬНОГО РІШЕННЯ, НІЖ ДОЛУЧИТИСЯ ДО ВІЙСЬКА І ВОЮВАТИ, – підсумки дискусії про адаптацію ветеранів

07.03.2025 р.

Центр Шептицького спільно з Офісом у справах ветеранів та їхніх родин 3–7 березня провів серію зустрічей «Перетин: адаптація ветеранів до цивільного життя» в Українському католицькому університеті.

Заключною подією серії заходів стала панельна дискусія. Своїм досвідом про повернення до цивільного життя, соціальну та професійну адаптацію поділилися учасники бойових дій, які стали частиною спільноти УКУ: **Павло Коваль, Андрій Лібич, Олег Цуньовський та Дмитро Ворожко**. Ділимося тезами з публічної дискусії.

Олег Цуньовський, ветеран російсько-української війни, випускник Філософсько-богословського факультету УКУ, доктор східноцерковних наук:

Усе моє життя пронизує іронія: був шульгою, на війні втратив ліву руку. Мав з дитинства забаву – вчився писати обома руками – і у всіх напрямках, хотів уміти робити це добре. Тепер залишилася одна права рука, тож доводиться нею робити все.

Моя мотивація співзвучна зі словами генерала Чупринки: *ми воюємо не з ненависті до ворога, а з любові до тих, хто за нашими спинами*. Найперше – самозахист і право на життя.

18 червня 2023 р. була перша річниця загибелі Артема Димида. Ми не були знайомі особисто, але думав про нього в ті дні. Тоді настав той пекельний понеділок 19 червня. Поїхав на евакуацію, а в результаті евакуйовували уже мене. Тільки вчора згадував про Артемія, а сьогодні зі мною стається таке саме. Від перших хвилин розмірковував про те, як вставатиму на ноги.

Коли ішов на війну з дому, то не прощався. Всім казав «до зустрічі». З дому вийшов на двох ногах, і на двох, хоч і різних, вернувся.

Я не хотів жити вдома, сидіти в кріслі колісному, дивитися у вікно і депресувати. Важливо бути між своїми, переживати подібні випробування разом, навіть, якщо це лікарня.

Як казав Черчилль, мотивація жити виникає тоді, коли ворог стріляв у тебе і не поцілів. А в мене стріляв і поцілів – чим не мотивація жити?

Дмитро Ворожко, ветеран російсько-української війни, студент магістерської програми «Публічне управління та адміністрування»:

Я з Криму. Не цікавився особливо чимось. Опинився у Львові на навчанні. Тут почав розуміти, відкривати для себе і переживати події минулого і сучасного. У 2021 році вступив у військовий інститут на прискорений курс. 24 лютого 2022 року зустрів у навчальному центрі.

Ми там всі дуже переживали – лютий, а ти ще півтора місяці маєш бути в «учебці». А раптом закінчиться війна і я не встигну повоювати... Встиг, ще й як. Станом на 25 лютого не було більш правильного рішення, ніж долучитися до війська і воювати.

Нікому не казав вдома про своє рішення. Важко говорити рідним про те, що йдеш на війну. Ти вже прийняв рішення, а вони включають емоції. Від близьких людей хочеться отримати підтримку, а її немає. Натомість є намагання переконати і щось відвернути.

Отримав поранення у вересні 2023 року. Це сталося не на передній лінії зіткнення. Протягом місяця планувалась активна наступальна операція. Ворог дізнався про наше розташування. Прилетіло в місце накопичення наших сил. Вони знали, куди бити.

Побачив, що нога лежить впоперек. Вважав, що її втратив, що буду на протезі. Тоді вже знав багатьох військових, які ходять на протезах. Відразу почав думати: *«Ну добре, буду на протезі. Це навіть цікаво. Зможу щось робити, займатися якоюсь просвітницькою діяльністю».*

Про повернення до цивільного життя: Я не був готовий, що мене спишуть. Хотів залишитися в ЗСУ. Це було дуже важке переживання: щось таке інтимне, ніби кохана дружина мене кидає. Важче сприймав це списання, ніж думку про ампутацію. Прийняття себе як цивільної особи тривало дуже довго. Я був агресивний, навіть почавши навчання в УКУ, був дуже замкнутий, але університет допоміг. Величезний вплив мало те, як до мене ставилися люди, які мене оточували.

Родичів треба готувати до різних варіантів: і до поранення, і до полону, і до загибелі. Вони мають знати основну інформацію – до кого з чим звертатися, контакти командирів чи відповідальних осіб.

Андрій Лібич, ветеран російсько-української війни, психолог Львівського центру надання послуг учасникам бойових дій, випускник магістерської програми «Публічне управління та адміністрування»:

Великою помилкою є сприймати свого друга чи родича так само, як і перед службою. Людина повертається з війни зі своїм досвідом, і його треба враховувати.

Неприпустимо розпитувати чи просто спілкуватися з ветераном таким тоном, ніби подивилися кіно про Рембо. Ти говориш про людину, і вона може в той момент проживати щось своє болісне і трагічне.

Друзі сидять в барі, вип'ють, і бар'єри пропадають – немає потрібної межі. Все, про що ми говоримо – це загальні питання свідомості в суспільстві, культури і його розвитку: через дотримання хвилини мовчання, через участь у церемонії прощання.

Це – Україна, тут наші люди. Ми воюємо, щоб країна розвивалася. Маємо ставати кращими, щоб люди розуміли один одного, вміли спілкуватися. Ці всі процеси потребують часу і терпіння з обох боків. Вода камінь точить.

ПРО РЕЧІ, ЯКІ ТРИГЕРЯТЬ У ЦИВІЛЬНОМУ ЖИТТІ

Павло Коваль, ветеран, керівник Офісу у справах ветеранів та їхніх родин УКУ:

У центрі міста поряд з церквою, де щодня прощаються з Героями, постійні музика і свято життя. Зараз я вже це сприймаю легше, але відразу після повернення з фронту або виходу з госпіталя – це дуже тригерило.

Олег Цуньовський:

Мене тригерить слово «тригер». Фраза «Я тебе розумію» – капець як трафляє в моєму стані.

Речі, які тримають – на лікарняному ліжку почув голоси своїх побратимів, дізнався, що живі-здорові. Тоді засинав спокійно без ліків.

Дуже боляче, коли побратими ідуть провідувати мене, а «для хоробрості» п'ють. Бісить, коли телефонують і хочуть прийти нетверезі. Часто питаю їх: *«Скажи мені, в кого є більша причина "навалитися": у тебе чи в мене? Чому з нас двох тверезий я? Бачити тебе радий, але в такому стані – ні».*

Справді дратували і засмучували речі, про які говорить Павло – гульки в центрі, тощо. Але з часом прийшло розуміння, що є набагато важливіші речі, які потребують моїх зусиль та енергії. Тому зосередився на тому, що є, а не на тому, що втратив.

Перше завдання, яке переді мною постало – вивчати себе нового. Змінилися навантаження на вцілілу ногу, руку, на хребет. Потрібен був час і зусилля, щоб відпрацювати елементарні рухи, щоб пристосуватися до змін. І найголовніше завдання – встати, щоб не обтяжувати когось. Навіть придумав термін *«скинути себе з ліжка»*. Мій сьогоднішній стан – результат довгої важкої роботи.

Через багато речей почувався дуже кепсько. Важко приймав ті прості побутові речі, які тепер стали недоступними. Скажімо, за кілька днів до нового 2025 року було дуже важко. На дорозі ожеледиця, люди на обох ногах падають, а на протезі взагалі нереально навіть через подвір'я перейти. У такі моменти буває так прикро, просто нестерпно. Тоді мене врятувало написання моєї книжки. Сів і написав кілька сторінок.

Андрій Лібич:

Те, що зачіпає – поведінка людей. Зухвала поведінка в транспорті або відверті провокатори. Не можеш пройти повз, мусиш вклинитися.

У центрі міста – музика, концерти. Ідеш повз них, а перед тим спілкувався зі своїми на «нулі». Знаєш, що там дуже важка і неприємна ситуація. Зрозуміло, що життя триває, люди мають право жити життя. Але не кожен ветеран може опанувати свої емоційні реакції.

Дуже вражає те, що люди багато часу витрачають на обговорення пустих і неважливих речей: про те, як і що треба зробити, як навести порядок, що хтось має це зробити, але не я.

Важко, коли ветеран влаштовується на роботу. У нього за плечима досвід важких бойових дій, смерті побратимів. Для нього виклик – нове середовище і обов'язки. Але найгірше, коли чує пусті розмови, коли не соромлячись при ньому обговорюють те, як уникнути мобілізації і т.д.

У робочих, родинних і будь-яких інших стосунках для ветерана важливо, щоб його не тягнули насильно, не пришвидшували події. Раджу формулювати свої прохання у формі: «А чи можеш ти зробити? Чи зміг би допомогти». Треба дати ветеранові/ветеранці час. Воїн, який щойно повернувся з війни, має право не йти в гості на родинне свято. Неприпустимими є фрази «Коли це все закінчиться?», «Чи ти вбивав?».

Дмитро Ворожко:

Після повернення важко було спілкуватися з людьми. Найболючішою складовою мого ПТСР було те, що люди, які найбільше платять за блага, ними не користуються. Ті, які платять найменше – донати на картку або переживання за новини в телевізорі, – продовжують жити життя. А ті, які заплатили найвищу ціну, не можуть користуватися благами через те, що сидять в окопах або мають поранення.

З часом прийшов до усвідомлення – це велика несправедливість, це важко сприймати, але цього ніяк не зміниш і з цим просто потрібно жити.

Є також проблема з відсутністю підготовки психологів. Приходжу до фахівця з проблемою агресії, але всі розмови: «Який спогад з дитинства, намалюй якусь тварину»...

Тригерить необдумане поведінка цивільних. Переходиш дорогу на милицях, а він в машині сидить і сигналізує. Або коли, наприклад, у приймальні виклав поранену ногу на диванчик, а підходить «мужичок-піджачок»: «Ножку забираєм».

Я завжди ходжу з елементами мілітарного одягу – кепка, шеврони. Не хочу, щоб мене сприймали цивільним.

Олег Цуньовський:

Треба зважати на те, що говорити і з ким говорити. Навіщо пуста цікавість? Для чого знати якісь деталі поранення чужої людини? Чим корисна ця інформація?

Цивільним слід привчити себе питати дозволу: чи можна потиснути руку, чи можна обійняти? Але слід бути готовим до різних відповідей, і до негативних також. Нікого не хочеш образити навмисно, але все накопичується.

Тиша і спокій – це добре, але якщо їх забагато – це може бити по мізках. Має бути вихід. Але з іншого боку – деяких речей може бути надлишок. Кожна людина відчуває піднесення, коли допомагає іншим, тому є небезпека нав'язливої поведінки. Деколи треба сказати людині, що спілкування з нею обтяжує. Війна змінила не тільки ветеранів, а й тих, хто їх чекав тут. Важливо шукати баланс у спілкуванні.

Занотувала Ірина Скоропадська, [УКУ](#)

Архів Миколи Чубатого потрапив в УКУ наприкінці минулого століття у вигляді 10 картонних коробок. Частина документів розміщувалася в спеціальних боксах.

БІБЛІОТЕКА УКУ ВІДКРИЛА ОСОБОВИЙ АРХІВ МИКОЛИ ЧУБАТОГО

19.03.2025 р.

У Бібліотеці Українського католицького університету опрацювали та впорядкували особовий архів історика української Церкви і права, публіциста, засновника Американського відділу Наукового товариства ім. Т. Шевченка Миколи Чубатого. 19 березня під час симпозиуму, присвяченому науковцю, його напрацювання офіційно відкрили для вивчення у Фонді стародруків та спеціальних колекцій Бібліотеки УКУ.

Володимир Мороз, кандидат історичних наук, науковий співробітник Інституту історії Церкви УКУ, під час заходу розповів про походження, освіту та діяльність Миколи Чубатого у доєміграційний період. Він зазначив, що Микола Чубатий прожив 85 років, з яких понад 50 – на рідних землях, майже 36 – у діаспорі. Однак його сприймають через діаспорну діяльність. Адже він – засновник і перший голова Американського відділу НТШ.

Андрій Фелонюк, кандидат історичних наук, старший науковий співробітник Львівського відділення Інституту української археографії та джерелознавства ім. М. Грушевського НАН України розповів про діяльність Миколи Чубатого у Науковому товаристві імені Шевченка.

Провідний бібліотекар УКУ **Юрій Степовий** представив особовий архів науковця, який кілька років тому передали Бібліотеці УКУ. Протягом

останніх пів року бібліотекар вивчав та систематизував понад 8 тис. сторінок, які залишилися від Миколи Чубатого. Це особисті документи, щоденники, фінансова документація, судові справи, вирізки з газет.

«Вважаю, що архівіст – це справжній біограф людини. Він має можливість подивитися документи, особисті листи і створити власне враження, часом відмінне від офіційної біографії. Опрацювання архівів – надзвичайно марудна робота. І здається, що ти просто постійно перекладаєш документи з одного стосу на інший, їх номеруєш. Але я б порівняв це із роботою золотошукача, який у піску знаходить дорогоцінний метал», – зазначив Юрій Степовий.

Симпозіум, присвячений Миколі Чубатому

Увесь архів він поділив на 860 справ, у кожній з яких зібрав певні документи, що стосуються життя Миколи Чубатого: автобіографії, особистих документів, судових справ, газетних вирізок.

«Особовий архів Чубатого дозволяє вивчати як його життя, так і діяльність української діаспори в Америці і Європі, покращити розуміння генези НТШ та Українського конгресового комітету Америки, широко досліджує життя української Церкви в США і може бути цінним джерелом досліджень самої пори. Це матеріали для початку роботи над хорошою кандидатською», – наголосив Юрій Степовий.

Анатолій Бабинський, науковий співробітник Інституту історії Церкви УКУ розповів про листування Миколи Чубатого і Патріарха Йосифа Сліпого. Попри те, що вони були друзями, у кореспонденції здебільшого йшлося про справи: патріархальний рух, історію християнства в Україні. Патріарх Йосиф Сліпий спонукав Чубатого повернутися у наукову роботу, переїхати до Риму, однак останній відмовився.

Довідка

Микола Дмитрович Чубатий

(11 грудня 1889, Тернопіль – 10 липня 1975, Петерсон, США) – український вчений, історик української Церкви і права, педагог і публіцист, дійсний член НТШ (з 1928 – засновник і перший голова Американського відділу НТШ); український суспільний і католицький діяч.

Народився 11 грудня 1889 року в місті Тернополі (Королівство Галичини та Володимирії, Австро-Угорщина, нині Україна).

У 1909 році закінчив Тернопільську українську гімназію (VIII клас), потім Львівську духовну семінарію (1913). Студював (1909–1918) теологію, історію і право у Львівському (1913–1914, закінчив у 1917) та Віденському (1914–1916) університетах, учень Михайла Грушевського та Освальда Бальцера. У 1917 році отримав ступінь доктора філософії.

Брав активну участь у відновленні державності в Західній Україні як розвідник і кур'єр Центрального військового комітету, що готував Листопадовий чин. Був активним учасником зайняття українськими силами Львова вночі 1 листопада 1918 року та роззброєння відділку жандармерії в Миклашові під Львовом. Став першим асистентом державного секретаря освіти Агенора Артимовича в уряді ЗУНР. У січні 1919 року прем'єр Сидір Голубович включив його, як знавця історії українського права, до складу делегації до Києва для проведення Злуки ЗУНР і УНР.

Перебував на посаді доцента Державного українського університету (нині – Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка) у 1919 році. Після повернення до Львова – помічник головного редактора журналу «Нова Рада», засновник і редактор тижневика «Правда». Професор Львівського (таємного) українського університету (1920–1923), Греко-католицької богословської семінарії, згодом академії (1927–1938), УВУ та УКУ (з 1963). З 1926 року – член Українського богословського товариства.

У 1939 році емігрував до США. Засновник і перший голова американського відділу Наукового Товариства імені Шевченка. Співзасновник Українського конгресового комітету Америки і довголітній редактор його друкованого органу «The Ukrainan Charterly» (1944–1957).

Публікував статті в галицьких газетах («Нова Рада», «Правда», «Діло», «Дзвони», «Мета») і американських («Свобода» – постійний співробітник у 1942–1954, «Америка» й ін.). М. Чубатий був співзасновником Українського конгресового комітету Америки і довголітнім редактором його органу «The Ukrainian Quarterly» (1944–1957). Як католицький діяч Чубатий був головою секції «Pro Oriente», брав участь у конгресах «Pax Romana»; був співзасновником товариства «Обнова». У 1960–1970 рр. був діячем руху за патріархат Української католицької Церкви.

Своїми публікаціями Чубатий спричинився до поширення знання про Україну в ангlosаксонському світі.

Джерело: [веб-сторінка УКУ](#)

«ХРЕСТ Є ЗНАКОМ БЕЗУМОВНОЇ І ВІРНОЇ БОЖОЇ ЛЮБОВІ», – владика Богдан у Хрестопоклонну неділю

24.03.2025 р.

24 березня 2025 року, в Хрестопоклонну неділю, владика Богдан очолив Архиерейську Божественну Літургію у катедральному храмі Покрову Пресвятої Богородиці в місті Мюнхен. Цього дня слово єпископа стало для вірян джерелом духовного піднесення та роздумів над глибиною Божої мудрості, втіленої у хресті Господньому.

У своїй проповіді Апостольський екзарх наголосив, що Великий піст є часом духовного зростання, а хрест – це відкрита книга Божої мудрості. Спираючись на слова апостола Павла, він підкреслив, що хрест є «Божою мудрістю для тих, хто спасається», закликаючи вірян до глибшого усвідомлення значення жертви Ісуса Христа.

Особливу увагу владика Богдан звернув на слова з послання до євреїв (Євр. 4, 14–5,6): *«Бо ми не маємо такого архиєрея, який не міг співчувати нашим недугам. Він зазнав усього подібно, як ми, окрім гріха. Приступімо, отже, з довір'ям до престолу благодаті, щоб отримати милість і знайти благодать для своєчасної помочі»*. Цей престол благодаті – сам Господній хрест, на якому Христос приніс Себе у жертву заради спасіння людства.

«Христос є подібний до людини окрім одного моменту – гріха. Він не мав гріха, але гріх прийняв на себе», – сказав проповідник, пригадуючи присутнім у храмі, що смерть прийшла разом із людським гріхом як наслідок

непослуху, який людина вчинила супроти свого Сотворителя. *«Коли людина віддаляється від Бога, вона прирікає себе на смерть, бо Бог є джерелом життя»*, – додав архиєрей.

Також єпископ поділився особистими роздумами та досвідом, зокрема, спогадами про зустріч із вірянами під час німецької єпископської конференції. Він підкреслив, що приналежність до Церкви – це не просто формальність, а життя в єдності з Христом, джерелом життя та спасіння.

Окремий акцент у проповіді був зроблений на значенні любові як центральної заповіді християнства. Владика наголосив, що справжня християнська любов – це любов вірна, безкорислива та готова до самопожертви. Навіть перед обличчям ненависті й насильства вона залишається непохитною, черпаючи силу з Господнього хреста.

«Хтось платить сьогодні своїм життям за те, щоб ми жили. І це також участь у цій вічній безкорисливій і вірній до кінця Божій любові. А силу для такої любові наші захисники черпають із Господнього хреста», – сказав владика Богдан, звертаючи погляд учасників молитви до подвигу любові українських захисників.

А відтак проповідник вказав на те, що хрест є джерелом Божої сили для людини, яка бажає слідувати за Ісусом. «Хрест є символом християнства – видимий знак нашої віри. А тим духовним знаком, який відрізняє нас від всіх релігій, які існують на цьому світі, це є любов, яку нам виявив Ісус Христос», – сказав архиєрей.

А на завершення Апостольський екзарх пригадав свою розмову з мусульманином, в якій вони обговорювали поняття любові, а саме до ворогів. І коли співрозмовник сказав, що любити ворогів є важко, то єпископ відповів наступне: *«Ні, це не є важко. Так любити є неможливо людськими силами. Саме тому ми молимося, щоби Бог дав нам ту благодать, ту силу перед лицем ненависті, сліпої агресії, насилля, щоб не допустити цієї ненависті, агресії і злоби до нашої душі»*, – мовив владика Богдан.

Проповідь завершилася закликом до усіх присутніх не боятися бути справжніми християнами, мужньо свідчити віру та жити любов'ю, яка веде до воскресіння та перемоги.

А після Літургії громада привітала свого архиєрея з днем народження та священничим рукоположенням, які єпископ відзначав напередодні.

Джерело:
ukrainische-kirche.eu

«ІВАН ПАВЛО II БУВ ПАПОЮ УКРАЇНСЬКОГО СУВЕРЕНІТЕТУ», – Блаженніший Святослав на конференції в Познані

26.03.2025 р.

26 березня 2025 року в м. Познань (Польща) розпочалася дводенна міждисциплінарна конференція на тему «Іван Павло II: Читати історію. Творити історію», у якій брав участь Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав. Конференція проходила у Познанському університеті імені Адама Міцкевича і стала місцем для поглиблення розуміння спадщини Святішого Отця Івана Павла II, зокрема його впливу на Україну та український народ.

Блаженніший Святослав, виступаючи на науковій та науково-популярній дискусійних панелях конференції, поділився важливими думками та спогадами про роль папи Івана Павла II у становленні української національної ідентичності та духовної свободи.

Зранку під час наукової панелі Предстоятель зазначив, що «Іван Павло II для нас, українців, є не лише історичною постаттю. Його послання та харизма – це реальність сьогодення і наше покликання до істинної свободи в майбутньому – свободи, яку ми мусимо боронити ціною власної крові».

Блаженніший Святослав пригадав обрання Івана Павла II Папою Римським, коли ще в дитинстві почув про це в новинах радянського телебачення. Для українців цей момент став початком важливих змін.

«Іван Павло II був папою українського суверенітету. Він почав говорити до нас українською мовою в час, коли нам відмовляли у праві говорити нею», – наголосив Предстоятель УГКЦ.

Особливо важливим був візит Святішого Отця в Україну в 2001 році, що став переломним моментом для української нації, яка тоді святкувала 10-річчя незалежності. Блаженніший Святослав пригадав слова Івана Павла II до української молоді: *«Не бійтеся бути вільною нацією. Україна буде такою, якою ви її збудуєте»*. Ці слова залишаються актуальними і сьогодні, коли молодь України, у важкий час війни, продовжує захищати свою свободу.

Окрім цього, Глава УГКЦ наголосив, що Іван Павло II був папою солідарності та примирення – польсько-українського та європейського. «Він чи не першим сказав європейцям, що Європа – це не лише географічне чи економічно-політичне поняття, – сказав Блаженніший Святослав і додав: — Іноді слово Європа асоціюється лише з Європейським Союзом. Київ, Україна, наша культура є частиною європейської культури».

НАУКОВО-ПОПУЛЯРНА ПАНЕЛЬ

Виступаючи на другій дискусійній панелі конференції, у якій взяли участь сотні студентів, інтелектуалів та влада, Блаженніший Святослав наголосив на значенні Івана Павла II як *«папи молоді»*. Святіший Отець завжди звертав увагу на роль молоді у формуванні майбутнього світу і вірив у її здатність змінювати реальність. «Молодь для нього була важливішою, ніж зустрічі з президентами чи старшими людьми», – зазначив Глава УГКЦ.

Глава УГКЦ також поділився роздумами про велику духовну спадщину Святішого Отця, зокрема про його послання свободи та відповідальності.

«Для нас в Україні справді сенсаційною була його зустріч з молоддю під час паломництва в Україну у 2001 році. Тоді він промовив до молоді України пророчі слова, які дуже важливі для всіх нас сьогодні. Він говорив

про свободу, про те, що свобода – це не тільки дар, але й поклик», – сказав Предстоятель.

Участь у конференції взяв президент Польщі з 1990 по 1995 рік Лех Валенса. На своїх грудях, біля серця, він мав невеликий значок із синьо-жовтим прапором. Глава УГКЦ відзначив цю деталь і подякував президентові за цей вияв солідарності з Україною.

На завершення дискусійної панелі про Івана Павла II та молодь Отець і Глава УГКЦ звернувся до сучасного молодого покоління: «Якщо б Святіший Отець Іван Павло II був сьогодні серед нас, він сказав би студентам і молоді: *"Не бійтеся!"*. Не бійтеся відчинити двері Христові і не бійтеся переступити поріг надії. Послання Івана Павла II – це послання надії. Не бійтеся, будуйте своє майбутнє!».

АРХИЄПИСКОП БОРИС ҐУДЗЯК ВИСТУПИВ У ГАРВАРДСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ З ЛЕКЦІЄЮ ПРО РОСІЙСЬКУ ВІЙНУ ПРОТИ УКРАЇНИ

27.03.2025 р.

У четвер, 27 березня, архієпископ Борис Ґудзяк, прочитав лекцію у Гарварді на тему *«Що найважливіше у війні Росії проти України?»*. Захід, який організував Гарвардський католицький форум і транслювали в прямому ефірі, розглядав гуманітарні, геополітичні та духовні аспекти війни.

У своїй промові митрополит Ґудзяк підкреслив, що корінь агресії Росії проти України полягає в неоімперіалістичному колоніалізмі. Він пояснив, як, на відміну від інших історичних імперій, які втратили свої колонії й переосмислили своє минуле, Російська імперія трансформувалася в Радянський Союз, а згодом – у Російську Федерацію, зберігаючи й навіть розширюючи свою колоніальну свідомість.

Він також виокремив роль ідеології «русского міра», яка живить ці неоімперіалістичні амбіції й активно пропагується Російською Православною Церквою. Згадуючи проповідь патріарха Кіріла в березні 2022 року, в якій він використовував риторику, схожу на джихадистську, архієпископ підкреслив релігійний вимір війни.

Митрополит Борис також торкнувся питання релігійних переслідувань на окупованих Росією територіях, заявивши: «Усі релігійні громади, які не підтримують Росію і війну, зазнають серйозних переслідувань. Це стосується українських православних і католиків, баптистів, п'ятидесятників, євреїв і мусульман».

Під час сесії запитань і відповідей учасники цікавилися відносинами між Українською Греко-Католицькою Церквою та Православною Церквою України, можливістю змін у Росії та перспективами для досягнення тривалого миру. Архієпископ також поділився спогадами про свій час у Гарварді, де він здобув ступінь доктора історії. Він закликав американських католиків виступити за справедливість, сказавши: **«Не бійтеся робити свою справу. Ставайте на бік правди, і тоді правда переможе»**.

У межах свого дводенного візиту до Бостона архієпископ Ґудзяк зустрівся з високопреосвященним Річардом Геннінгом, архієпископом Бостона, та взяв участь у Літургії Передосвячених Дарів у Мелхітській церкві разом із єпископами Франсуа Бейруті з Мелхітської Католицької Єпархії Ньютона та Мікаелем Мурадяном з Вірменської Католицької Єпархії Пресвятої Богородиці Нараг. Також він провів зустріч із керівництвом та науковцями Українського наукового інституту Гарвардського університету.

[Пресслужба](#) Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ;
[Служба](#) комунікації Філадельфійської архієпархії

ЄПИСКОПИ ЄС ЗАКЛИКАЮТЬ ДО ЗАХИСТУ ВІД ПОТЕНЦІЙНОЇ РОСІЙСЬКОЇ АГРЕСІЇ

27.03.2025 р.

«На цьому етапі ми розуміємо необхідність європейського співробітництва у сфері оборони та безпеки», – сказав голова Комісії єпископських конференцій Європейського співтовариства (COMECE) єпископ Маріано Крочіата.

У Немі, поблизу Риму, єпископ Крочіата урочисто відкрив весняну пленарну асамблею делегатів єпископів Євросоюзу. Тема зібрання: *«Перспективи Європейського Союзу нової каденції у контексті сучасних геополітичних змін».*

Єпископ Маріано Крочіата підкреслив, що оборона й безпека для миру є необхідними, і наголосив на необхідності стримувати агресора – що не виключає діалогу й дипломатії «на всіх рівнях і з усіма». Ординарій італійської дієцезії Латіна підкреслив, що Євросоюз має бути «будівничим мостів і діалогу» з усіма міжнародними суб'єктами; але якщо довіру буде порушено і всі цивільні зусилля з розбудови миру зазнають невдачі, ми повинні визнати необхідність розвитку й підтримки спільної оборони для стримування та, можливо, «протистояння загрозам військового характеру в межах глобального підходу».

Єпископ Крочіата підкреслив, що виділення коштів на оборонні цілі не може означати скорочення бюджету в інших ключових сферах сприяння миру, «таких як допомога розвитку чи політика єднання, а також у боротьбі з невидимими конфліктами, такими як голод, бідність, соціальна та екологічна деградація». Водночас він звернув увагу на брак єдності між державами-членами ЄС та розкол між європейськими елітами – що сприймаються як бюрократія і технократія – та громадянами, які часто вважають ЄС ворогом, тоді як його завданням є розвиток усіх його членів.

Перед лицем російської агресії проти України голова COMECE застеріг від спотворення реальності та спроб видати Україну за агресора і звести її до розмінної монети в переговорах, проваджених понад її головою.

«Ця війна знаменує собою кінець тривалого періоду миру, навіть якщо вона є зовнішньою для країн, що входять до ЄС; і все ж викликане таким чином потрясіння в європейській структурі є тим, що глибоко змінює стан справ, оскільки порушує період безперервного миру після закінчення Другої світової війни та відкриває сценарії, які й уявити важко, а тому вони тривожать», – сказав єпископ Крочіата. [...]

«ІСТОРІЯ УСПІХУ» – євангелізаційний курс для молоді

28.03.2025 р.

У молодіжному центрі в мальовничому відпустовому місці Альтенберг 30 дівчат і юнаків із парафіяльних громад Кельна та Дюссельдорфа взяли участь у триденному євангелізаційному курсі «Історія Успіху». Програму та організацію заходу підготували о. Святослав Титуляк (Рим), бр. Іван Винник (Мюнхен), а також місцеві душпастирі – о. Микола Павлик та о. Геннадій Аронович.

Протягом трьох днів молодь розмірковувала над такими темами:

- «Особистий успіх»
- «Засоби досягнення успіху»
- «Парадокс успіху Христа, апостолів та святих»
- «Спасіння душі – найбільший успіх християнина»

Під час спільних зустрічей учасники мали можливість активно спілкуватися, висловлювати свої думки та робити висновки на основі духовно-психологічних вправ.

Невід'ємною частиною курсу були щоденна Літургія, Сповідь та читання Святого Письма. Особливе місце займала унікальна Хресна Дорога, яку підготували бр. Іван та о. Святослав разом із молоддю.

Також особливу атмосферу єдності створював активний відпочинок, ігри, змагання та спільні прогулянки.

«Історія Успіху» – це не просто курс, а незабутній досвід, що надихає, формує духовне бачення та допомагає будувати справжню християнську спільноту.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

«МИ ПОТРЕБУЄМО БОГА – ЄДИНОГО ПОМІЧНИКА У ВСІХ НАШИХ ТРУДНОЩАХ ТА ПРОБЛЕМАХ», – владика Богдан у Бальдгамі

30.03.2025 р.

30 березня 2025 року в містечку Бальдгам вперше відбулася Архиєрейська Божественна Літургія, яку очолив владика Богдан. Це особлива подія для молодшої місцевої української громади, що стала свідченням єдності та живої віри наших співвітчизників за кордоном.

Під час своєї проповіді владика Богдан наголосив на важливості присутності Церкви там, де є вірні, підкресливши, що життя церковної громади не повинно зосереджуватися лише навколо єпископської катедри, а має поширюватися повсюдно, формуючи живі спільноти. Він зауважив, що навіть

невеликі громади можуть вирости у великі духовні осередки, що стають міцною основою для віри та духовного розвитку.

«Життя Церкви має бути там, де є наші люди. Церква має йти за людьми, а люди, там, де вони живуть, мають творити живу церковну спільноту», – сказав Апостольський екзарх.

У своїй проповіді архиєрей згадав про важливість віри, звернувши увагу людей на історію батька з недільного Євангелія (Мр. 9, 17–31), який молився словами: *«Я вірую, але допоможи моєму невірству»*, та наголосив, що віра повинна бути живою та глибокою, а не лише зовнішнім ритуалом.

«Ми сьогодні є тут як християни, як учні Ісуса, щоби зростати у вірі. Ми принесли нашу віру, але вона потребує також зросту і вона має великий потенціал зростання. І ми сьогодні хочемо, щоби те Боже Слово нам допомогло зростати у вірі», – сказав єпископ до присутніх у храмі людей.

Владика Богдан також звернувся до присутніх із закликом до молитви, підкресливши, що справжня молитва народжується в серці, а не є лише формальністю. Він навів приклад євангельської жінки, яка через віру отримала зцілення, доторкнувшись до Ісуса. Так само і сучасні вірні повинні вчитися молитися з глибини душі, довіряючи Богові всі свої труднощі та випробування.

«Біда може спонукати людину кричати, але щоби вірити, то треба зробити крок – крок назустріч Богу, віддати своє життя у руки Божі, повірити, що Він може мені допомогти», – мовив проповідник.

Окремо владика Богдан нагадав про обов'язок християн молитися не лише за себе та свої родини, а й за весь світ, за переслідуваних християн, за жертв воєн і катастроф, а також навіть за ворогів, які потребують навернення.

Він підкреслив, що зло можна подолати лише Божою благодаттю, а справжня сила віруючих – у щирій молитві та християнському свідченні.

«Бог не потребує, щоб ми Його задобрювали нашими молитвами чи нашими добрими ділами, щоб ми Його переконували нашими довгими молитвами. Він потребує щирості», – сказав єпископ.

Завершуючи свою проповідь, владика Богдан побажав громаді духовного зростання та впевненості у вірі. Він висловив надію, що цей храм з часом буде заповнений українськими вірними, які з радістю та відданістю творитимуть свою церковну спільноту на чужині.

Також на молитві був присутній Патріарший економ УГКЦ **отець Любомир Яворський**, який у розмові з українцями розповів про діяльність Патріаршої фундації «Мудра справа», а відтак відзначив підтримку закордонних душпастирств у допомозі для постраждалих від війни в Україні людей.

МОЛОДЬ НА «ВИХІДНИХ З БОГОМ»

30.03.2025 р.

28–30 березня молодь катедрального храму Покрову Пресвятої Богородиці м. Мюнхен взяла участь у реколекціях «Вихідні з Богом» у Східній колегії [Collegium Orientale] м. Айхштет, які провадив віцекеректор о. Маркіян Микитчин.

Реколектант розважав над тим як побудувати живий стосунок з Богом і як пізнати Бога. «У Своїм Воскресінні Христос дарує нам знову близькість з Богом. Кожен може цим скористатися», – сказав священник, показуючи також шлях, який проходить спершу через пізнання себе і для чого потрібно виділити час, щоб побути із собою. А відтак зустріч з Богом відбувається під час щирої молитви.

«Воскреслий Ісус дарує апостолам свій мир. Так само Він кличе нас торкнутися його ран, шукати живого стосунку з Ним, щоби, як апостоли, віднайти мир», – сказав о. Маркіян.

Молодь мала можливість взяти участь в трьох Літургіях: Передосвячених Дарів, св. Івана Золотоустого та св. Василя Великого, українською та німецькою мовами. Місцеві священники також послужили в уділенні Таїнства Покаяння.

Особливою родзинкою програми була «Хресна дорога під звуки війни» (о. Михайло Іваняк, ЗНІ) із підйомом на гору Frauenberg. Фізичний підйом на гору мовби переносив учасників на Голгофу, а тексти о. Михайла пов'язували зі стражденною Україною.

Також о. Маркіян провів екскурсію історичним університетським містечком.

ПАРАФІЯЛЬНІ ДНІ ДУХОВНОЇ ВІДНОВИ

30.03.2025 р.

27–30 березня 2025 року у громадах Фрайбурга, Карлсруе та Баден-Баден відбулися парафіяльні дні духовної віднови. На запрошення о. Романа Коцура, реколекції провів **о. Терентій Тертула**, чернець римського василіянського монастиря Царя Христа та докторант Папського літургійного інституту.

Темою наук була молитва, зокрема важливість щирості та відкритості перед Богом, а також головні труднощі, пов'язані з молитовним життям: розсіяння та питання ефективності молитви. А також в часі днів віднови вірні мали можливість приступити до Святих Тайн Покаяння та Євхаристії.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

ЗУСТРІЧ КАТЕХИТІВ

31.03.2025 р.

Біблійно-катехитична комісія провела онлайн-зустріч з катехитами Апостольського екзархату. Зустріч почалась з молитви вервиці, яку провадив о. Василь Тихович, попередній Голова вищезгаданої комісії.

Також священник поділився духовними роздумами над покликанням апостола Петра (Лк 5, 1–11), звернувши особливу увагу на розвиток віри апостола, на те, що із «Наставника» Ісус став «Господом» для Петра. А відтак о. Василь надихнув катехитів продовжувати справу апостолів – бути свідками Христа.

Опісля відбулось представлення нового Голови Біблійно-катехитичної комісії – о. Андрія Витівського та заступниці – с. Анастасії Рішко, СНДМ.

Потім о. Андрій представив річний план діяльності комісії.

Варто додати, що 17–19 жовтня відбудеться паломництво катехитів до катедрального храму Покрову Пресвятої Богородиці у Мюнхені, в якому Преосвященний владика Богдан відкрив Ювілейні двері, проголосивши його відпустовим на весь Ювілейний 2025 рік.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

ВИТЯГ З ПОЛОЖЕННЯ ПРО ПРИЙНЯТТЯ СВЯЩЕННИКІВ НА СЛУЖІННЯ ДО АПОСТОЛЬСЬКОГО ЕКЗАРХАТУ

14.04.2025 р.

14 квітня 2025 року Преосвященний владика Богдан, апостольський екзарх для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії, затвердив Положення про прийняття священників на служіння до Апостольського Екзархату.

ВИТЯГ З ПОЛОЖЕННЯ ПРО ПРИЙНЯТТЯ ДО АПОСТОЛЬСЬКОГО ЕКЗАРХАТУ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ ВІЗАНТІЙСЬКОГО ОБРЯДУ В НІМЕЧЧИНІ ТА СКАНДИНАВІЇ

ВСТУП

Це Положення встановлює порядок подання прохань, їх розгляду та прийняття рішення щодо служіння в Апостольському Екзархаті для українців візантійського обряду, що проживають в Німеччині та Скандинавії (далі – Екзархат), з осідком у Мюнхені.

Включення кандидата до відбіркового конкурсу не гарантує його прийняття до Екзархату, остаточне затвердження кандидата залишається за Екзархом, відповідно до церковного законодавства.

I. Вимоги до Кандидатів

Кандидатами на прийняття до Екзархату можуть бути священники, диякони та семінаристи.

Кандидат повинен втішатися доброю репутацією, вести моральне життя, та відзначатися побожністю та розсудливістю.

Кандидат повинен продемонструвати вмотивованість та чітко виявити,

чому саме він хоче належати до духовенства Екзархату та здійснювати своє служіння в Екзархаті.

Кандидат (якщо він священник, або диякон) повинен мати необхідну богословську освіту та формацію, передбачену Кодексом канонів Східних Церков (кан.кан. 348–356 ККСЦ) і Партикулярним правом УГКЦ, засвідчену відповідними дипломами.

Кандидат повинен добре володіти українською мовою, а також мовою країни, на території якої мав би виконувати своє служіння (Німеччина, Данія, Фінляндія, Швеція, Норвегія, Ісландія). Для служіння в Німеччині, як правило, вимагається сертифікований рівень знань принаймні «B2». Для служіння в скандинавських країнах кандидат, який не володіє місцевою мовою, мав би, на початковому етапі, добре володіти німецькою, або англійською мовами та бути здатним в короткому часі вивчити місцеву мову.

Кандидат повинен мати змогу отримати робочу візу та дозвіл на проживання в країнах Екзархату, де передбачається його служіння. За потреби він повинен подбати про необхідні виїзні дозволи з України на тривалий період часу.

II. Подання та розгляд документів: вступний етап

На цьому етапі відбувається знайомство з кандидатом, перевірка мотивації та рекомендацій і прийняття вступного рішення щодо кандидата.

Кандидат, бажаючи здійснювати служіння в Апостольському Екзархаті, на цьому етапі повинен подати до Канцелярії Екзархату такі документи:

1. Прохання про прийняття до Екзархату на ім'я Екзарха;
2. Автобіографія з загальними даними про членів сім'ї (імена, дата народження, рід занять). В автобіографії слід також подати контактні дані: адресу свого актуального місця проживання, номер телефону (мобільного), адресу електронної пошти;
3. Мотиваційний лист, в якому докладно описано причини і мотиви бажання служити в Екзархаті;
4. Копії документів про богословську освіту:
 - свідоцтво про закінчення студій;
 - диплом з випискою оцінок;
 - виписка оцінок за весь період навчання.
5. Копія посвідчення про піддияконське, дияконське та/або пресвітерське рукоположення.
6. Письмова згода дружини на переїзд до однієї з країн Екзархату.

Документи слід надсилати (в тому числі і електронною поштою), або передати до Канцелярії Екзархату на адресу:

Apostolische Exarchie für Ukrainer des byzantinischen Ritus in Deutschland und Skandinavien
Schönbergstr. 9
81679 München
DEUTSCHLAND
email: kanzlei@ukrainische-kirche.de

Вивчивши отриману вступну документацію, Екзарх проводить особисту зустріч з кандидатом (бажано очну, або принаймні онлайн за посередництвом засобів сучасної комунікації).

Відтак Екзарх скликає засідання Колегії Екзархальних радників, на якій відбувається представлення та вступне обговорення кандидатури. Для кращого пізнання кандидата бажано, щоб Колегія радників мала нагоду особисто поспілкуватися з ним та поставити запитання.

Колегія радників подає Екзархові своє рішення-рекомендацію щодо кандидата.

На основі зібраних документів і думки Колегії радників Екзарх приймає рішення щодо подальших кроків відносно кандидата.

III. Доповнення пакету документів і прийняття рішення Екзархом

Екзарх, маючи усі необхідні вступні думки, рекомендації і документи, пропонує кандидатові доповнити пакет документів ще іншими документами, передбаченими церковним і цивільним законодавством країни його майбутнього служіння.

Отримавши повний пакет документів, Екзарх, взявши до уваги рішення Колегії радників, приймає остаточне рішення щодо кандидата і повідомляє йому про це письмово в якомога коротшому часі.

IV. Оформлення на служіння та переїзд до місця проживання і служіння

Якщо було прийнято позитивне рішення про прийняття до Екзархату, то:

1. Узгоджується порядок і умови переходу кандидата на служіння в Екзархаті та відбувається переїзд священнослужителя на служіння на основі відповідно оформленого Договору між Екзархом та єпархіяльним єпископом кандидата (кан. 360, § 1 ККСЦ) на період від 1 до 5 років. При цьому священнослужитель надалі залишається приписаним до власної Єпархії чи Екзархату.
2. Після п'яти років успішного служіння, священнослужитель може просити про приписання до Апостольського Екзархату, скеровуючи відповідне прохання на письмі як до власного єпархіяльного єпископа, так і Екзарха (кан. 360, § 2 ККСЦ).

Екзархія сприяє, в межах своєї компетенції, у процесі отримання дозвільних документів на приїзд і перебування кандидата в країні служіння. Послуги, пов'язані з отриманням візи і інших дозвільних документів, а також кошти переїзду до країни служіння кандидат оплачує самостійно.

Після оформлення на служіння, утримання священнослужителя здійснюється відповідно до існуючих норм та домовленостей між Апостольською Екзархією та римо-католицькими дієцезіями, на теренах яких здійснюють служіння священники Екзархату.

Продовження «Хроніки періоду великої війни» буде...

Отець Йоан Петерс: НЕ УКРАЇНЕЦЬ ЗА НАЦІОНАЛЬНІСТЮ, АЛЕ ВІДДАНИЙ УКРАЇНІ. ІСТОРІЇ З ІСТОРІЙ УГКЦ

14.04.2025 р.

На Живому телебаченні у програмі «Історії з історій УГКЦ» її ведучий доктор історичних наук Тарас Пшеничний представив глядачам постать отця **Йоана Петерса** – людини, яка своє життя присвятила чи не найважливішій справі – порятунку життя інших.

Не будучи вихідцем з греко-католицької родини, він став частиною Української Греко-Католицької Церкви – 21 листопада 1937 року отримав з рук Митрополита Шептицького священничі свячення.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

CHRISTLICHE STIMME
Ukrainische Kirchenzeitung
Schönbergstrasse 9
D-81679 München
Inhaber, Herausgeber und Verleger:
Apostolische Exarchie für katholische
Ukrainer in Deutschland und
Skandinavien D-81629 Postfach 86 02 69

Погляди авторів не завжди
відповідають поглядам редакції.
Редакція в потрібі скорочує і мовно
виправляє надіслані статті.
Газета виходить двічі на місяць.
Chefredakteur: Roman Kryk
Stellvertretender Redakteur:
Bohdan Pidlisetsky

Telefon: +49 (0) 89 997 28 38 11
Telefax: +49 (0) 89 997 28 38 4
christl.stimme@ukrainische-kirche.de;
ukrainische-kirche@t-online.de;
<https://ukrainische-kirche.eu>
Річну передплату (Unkostenbeitrag)
46,- Euro переказати на conto:
Apostolische Exarchie

LIGA-Bank München
Konto-Nr.: 40 21 03 257
BLZ 750 903 00
IBAN: DE 64 7509 0300 0402 1032 57
BIC: GENODEF 1 M 0 5